

mightysociety2

(Op een hotelkamer middenin de stad.)

Wat een zootje. Wat een teringzooi. Mama, waar ben ik. Wat doe ik hier. Heb hotels altijd al gehaat. Waar dient dit nou weer voor. Hoe gaat de tv aan. Waar ben ik. Dat gedoe bij de receptie. Valse naam willen opgeven. Klopte weer niet met het paspoort. Gaf die nicht me een knipoog: *geeft niet hoor*. Voor obscure zaken is een hotel totaal ongeschikt. Je doet een telefoontje waar niemand van mag weten, wordt je nummer geregistreerd bij de receptie. Staat straks op je rekening. Naast pay-tv en roerei. Moet ik weer langs die nicht: *zo-ho*. Stuur de rekening maar naar de dienst. *Ze zien me al aankomen: zo-ho*. Wie weet is die kamer sowieso al geprepareerd. *Schakel maar meteen door naar de Mossad, jongens*. Zo noemde Wim dat altijd zo mooi. *We moeten de kamer gewoon nog even prepareren*. En voor je het wist stond ie weer in te hakken op die kroonluchter. Plantte hij een luisterend suikerklontje boven je bed. *We verschuilen ons altijd achter een doodnormale façade*. Beyond, durf te kijken, beyond. Wat een zootje. Wat een teringzooi. Heb geen koffer kunnen pakken. De emir zei: *waar heb jij nou schone kleding voor nodig? Met een vieze onderbroek word je echt niet geweigerd in het paradijs*. Dat zei ie echt zonder een spoortje ironie: in het paradijs. Tot ziens in het paradijs. En weer voelde ik dat verlangen. Dat diepe verlangen te geloven in die mooie plek. Het paradijs. Heeft vast allemaal met vroeger te maken. Als de emir het over het paradijs had, zag ik alleen maar onze boerderij voor me. Helemaal geen maagden, maar kippen, schapen, poezen en onze hond. Iedere martelaar wil gewoon weer terug naar zijn kindertijd. Sorry, jongens, maar het lijkt daarboven meer op de Haarlemmermeer dan op het Rif.

Wim, waar ben je godverdomme. Als je hem nodig hebt, is ie in geen velden of wegen te bekennen. Kan je hem absoluut niet gebruiken, staat ie als Droopy ineens voor je neus. *Nu effe niet, Wim*. Op zijn voicemail inmiddels een kroniek van mijn paniek maar terugbellen, ho maar. Alleen tussen negen en vijf is de geheime dienst hier te bereiken. Alleen tijdens kantooruren kan dit land vergaan. Ergo: als je hem niet kan gebruiken, verlang naar hem. Als je hem wel wilt zien, zorg dan dat je hem niet nodig hebt. Ban elk verlangen naar hem uit, en klop, klop, daar is ie dan. Geef me een safehouse, eikel. *Waar hebt u in godsnaam een safehouse voor nodig? Zo werkt het kennelijk ook: ik moet het absoluut niet willen, dan krijg ik er misschien één*. Ik hoef geen safehouse, ik hoef geen safehouse, ik hoef geen safehouse en voor je het weet zit je in penthouse op Barbados. Andere naam, een lekker wijf... Eindelijk weer een keertje een lekker wijf. Met champagne en kaviaar van de dienst. Dream on: het wordt vast een flatje in Hengelo of Heilo met een tas van Albert Heyn. *Hier kun je het weekend wel mee door komen, hè schrijvertje?* Als je zo moet leven, ben je al dood.

De slimmeriken. De videoband opgenomen, de foto's gemaakt. *Je vrouw zal trots op je zijn*. Mijn vrouw. Wist ik veel wat er onder die sluier zat. *Je broeders in Palestina zullen voor je knallen*. O wee, als de broeders in Palestina weer gaan knallen. Voor je het weet ontketent deze kop de derde intifadah. *Jouw foto zal op hun kalenders prijken*. Elke maand een nieuwe martelaar. *De Nieuwe Shaheed van Februari: Ibrahim K*. Op een kalender in een half ingestorte woning in de Gazastrook. *Deze meneer, mijn kleine Aïsja, deze witte meneer is een held*. Stond ik daar met m'n bezwete kop m'n gedicht voor te lezen. Ben nooit een poëet geweest. Altijd meer een prozaschrijver. Maar opeens stond ik daar voor een rollende camera met mijn testament. *Requiem voor een Sluierdraagster – de epiloog*. Mijn broeders en zusters keken toe – zo trots. Stond ik daar bijna een potje te janken. De volgende cirkel. Je komt steeds dichterbij. *This is Jihad Television*. Heb altijd een hekel aan tv gehad. Ben in het

zoveelste mislukte boekenprogramma nooit een succesnummer geweest. *Maar, meneer Hertmans, uw tweede boek heeft het succes van uw eerste toch nooit kunnen evenaren...* Zag ik die stapels in de Slegte al voor me en brak het zweet mij uit. Kon ik geen woord meer uitbrengen. Maar de Houellebecq van Schotelcity hebben ze nooit kunnen krijgen! En zijn rechtsrabiatische opponent evenmin. Hoe dan ook: als tijdbom was ik voor de camera een groter succes. Stond ik daar ineens een potje te schreeuwen: *Zolang het land van de oemmah door tirannen wordt bemand, / Een vreemd leger haar heilige grond betreedt, / Zolang de rode gloed van moslimbloed mijn ogen vloeien doet, / En boter maar niet uitgesmolten raakt op Europa's hoofd. / Zolang de mijnen in geheime gevangenissen verdwijnen, / Jarenlang vastzitten in een rechteloos land, / verscheept van regime naar regime, / verpulverd in de martelmachine. / Zolang zal ik strijden, zolang zal ik strijden, met het zuivere gelijk aan mijn kant. / Cut* en de eerste woorden van de emir waren: *mooi, nu kan je in ieder geval niet meer terug.*

Meneer moet waarschijnlijk eerst nog de handtekeningen krijgen van de vijf verantwoordelijke ministers. Moet Wim eerst nog even langs de super-PG. Waarschijnlijk moeten alle procureur-generaals er nog even naar kijken. En de officier van justitie niet te vergeten. Laat het hele inspraakcircus zijn tenten dan maar opzetten. Kunnen alle clowns en acrobaten van bureaucratisch Nederland hun verdragingskunstjes vertonen. Laat de Commissie Stiekem er ook maar even overheen gaan. Als James Bond in dit land zou werken zou hij bij elke vrijpartij een gesubsidieerde condoom moeten dragen. Voor ie dat ondergrondse atoomwapencomplex mag ontmantelen moet ie eerst vijf handtekeningen regelen. Hij zou koffie verkeerd drinken – *schudden niet roeren* – en de hele dag PDF-formulieren zitten invullen. Miss Money Penny zou dagenlang bezwaarschriften behandelen, En M. zou zich bij Nova moeten verweren tegen de zwaarbetaalde advocaat van Goldfinger die de ene na de andere technische fout oplepelt.

Nog anderhalf uur te gaan. Wat zeg ik, nog vijf kwartier. Godverdomme nog vijf kwartier. *Evert ben je er klaar voor? / Eigenlijk niet, Angela. / We zetten je in een overvolle, voortrazende trein. Je hebt precies 75 minuten om de noodrem te vinden.* Met een camera op je bek ren je rond, schuim op je lippen, ogen schieten paniekerig alle kanten op - *waar is die noodrem, waar is die kloterige noodrem?* Ach, ze zouden het nog verdienen ook. De stompzinnigheid viert weer hoogtij. De Kroniek van een Aangekondigde Aanslag: Dat is wat de driehoek heeft verklaard: *we weten wanneer, we weten wat, we weten wie, alleen nog niet waar.* Einde uitzending. En prompt kreeg het allemaal het karakter van een spelshow. De bizarre combinatie van opwinding en angst. Een aanslag als lot in de loterij. *Oh, zou ie bij mij langskomen?* Op internet: gokken waar Ibrahim K. vanavond toeslaat. Hele hordes die al hun spaargeld op het hoofd van premier Kweker zetten. Niemand die op het echte slachtoffer gokt. Ik zou vanavond een fortuin kunnen verdienen. Opwinding en angst: de bijna hongerige blikken voor de televisieschermen. De opwinding van een avondlange uitzending van de gezamenlijke omroepen. De Maartje van Wegens van deze wereld worden uit de mottenballen gehaald; correspondenten overspoelen het land: *mevrouw, verwacht u dat u vanavond nog leeft?* De verkoop van mobiele telefoons met ingebouwde camera stijgt explosief. Kijkers stellen zich met hun Nokia's strategisch op bij potentiële doelwitten. Hele hordes Hagenezen die zich als human-shield opwerpen ter bescherming van Madurodam. Premier Kweker die iedereen oproept kalm te blijven wat voor iedereen het teken is: *nu moeten we pas echt voor ons leven vrezen.* New Orleans-achtige taferelen: evacuaties waarbij nu al meer bejaarden zijn omgekomen dan bij de uiteindelijke aanslag het geval zal zijn. Ik kan het weten. Hele woontorens en flatgebouwen die eisen tijdelijk te worden opgevangen in de Kuip. Plunderaars die er voor de ogen van de camera's vandoor gaan met flatscreentv's waarop op dat zelfde

moment te zien is hoe zij er vandoor gaan met flatscreentv's. Het Droste-effect viert weer hoogtij, binnen de kortste keren zendt de televisie alleen nog maar zichzelf uit. Duistere filmpjes met dreigende muziek wisselen zich af met donderpreken van dolende politici – *We zijn in oorlog!* – , likkebaardende deskundigen en af en toe een excuusallochtoon: *afkeuren de daad, ja, meneer, maar wat achter zit - Mossad? CIA? - ik niet weten*. In deze chaos komen politie en leger amper nog aan opsporing van de dader toe. De geheime dienst verklaart op een ingelaste persconferentie dan ook dat *de dader tijdelijk uit het zicht van de dienst is verdwenen*. Einde uitzending. Je zou dit land hun bom bijna niet willen ontzeggen.

Een liefdesmaal. Na de videoband kwam het laatste avondmaal. Zo noemden ze het: het liefdesmaal. Al mijn broeders aan een lange tafel – of beter: aan twee tegen elkaar geschoven plastic tuinmeubel tafels met daarop een plakkerig plastic tafelkleed. TL-buizen, geen waxinelichtjes. Gezongen gedichten uit een mp3-speler. Aan het hoofd: emir Abdul-Jabbar. Mijn zusters en mijn kersverse vrouw achter een gordijn. Ik hoorde hun gegiechel wel. De emir keek mij doordringend aan. Maakte nog een keer dat tergende gebaar. Heel klein, intiem bijna, niemand die het zag, behalve ik. Genoeg om geen hap meer door mijn keel te krijgen. Soep en brood, een sober maal. Farid moet hebben gedacht: *zijn maag mag niet te vol zitten*. Boem, de bom gaat af; franse frites en rundergehakt zijn dan niet bepaald representatief. *Volgevreten op weg naar het paradijs*. Ze gebruiken godverdomme alles tegen je. *Ja, dat toont maar weer aan hoe verwesterd dit soort jongens zijn. De drie m-en van het westen – MacDonalds, Microsoft en MTV – gaan kennelijk heel goed samen met de drie m-en van de Islam - Mohammed, Mekka en Martelaarschap. Ze haten het westen maar houden wel van Coca-Cola, Big Mac en pornografie. / Pornografie? / Ik sluit niet uit dat deze jongeman gisteravond niet nog even naar het paytv-kanaal heeft gekeken. / Denkt u dat echt? / Waar denkt u dat ze die natte droom van die 72 maagden vandaan halen? / Uit de koran? / Die jongens pakken hun pikken in met wc-papier voor een aanslag. Denkt u dat dat in de koran staat? Er schijnen kogelvrije piemelhoesjes op de markt te zijn, bomwerende pikmutsjes. Ze dromen over eeuwige erecties en sekspartijen met zwartogigen. Fantaseren stiekem van de jonge jongentjes die hen in het paradijs continu bedienen. / Maar ik dacht... / Niks koran, het is het scenario van een goedkope pornofilm*.

Het gaat te ver Wim, het gaat veel te ver. Alsof ie me niet eerder heeft laten vallen. Stond zo vaak trillend voor z'n bureau. Toen kon ik er nog uit. Zat ik allang op Barbados. Maar ik mocht onze informatiepositie niet opgeven. Nu moesten we doorpakken. Nu mocht ik niet laf zijn. *Denk je dat we nog een keer bij de rechter kunnen aankomen met een zak mest, met kindertekeningen, met Brammetje Bond-verhalen. Ik moet bewijzen hebben, Hertmans, keiharde bewijzen: chatsessies, bankafschriften, IP-adressen, USB-sticks. Solid evidence uit multiple sources. The smoking gun, Hertmans, de fucking smoking gun. / Ibrahim, ik heet van nu af aan Ibrahim. / Sure, Hertmans. / Ik wil het netwerk, het hele internationale netwerk. / Er is geen netwerk. / Tuurlijk is er een netwerk. Pluk een adresboek leeg, zet het in een schema en geef het een naam: is dit een netwerk of is dit geen netwerk? / Het zijn een paar zielige jongens zonder baan die ineens in het middelpunt van de belangstelling staan sinds ze zich als filmpersonages zijn gaan gedragen. / God, wat zijn ze zielig! oh wat zijn ze slachtoffer! Oei, ze krijgen geen kansen! Multikul, soft gelul, daar trappen we niet meer in. Dit keer gaan we grenzen stellen, paal en perk, geen zielig gedoe. Het is oorlog, jongen. Volg je instinct, handel en overleef. Bescheten mensen als jij worden nog onze ondergang. Zo bang, zo verantwoord... / Ik ben niet bang. Ik ben niet bang voor een USB-stick in mijn reet, voor de afluisterapparatuur in mijn onderbroek. Ik ben bang voor mijn dromen, Wim. Voor mijn droom over dat Palestijnse kind. Dat jochie dat ooit op toneelles zat, maar nu met stenen naar de troepen gooit. / Sentimenteel gelul. / Voor mijn droom over die moeder in Grozny die nog*

elke dag wacht totdat haar zoon uit de bergen terug zal keren. Ik vrees de uitgekotste Turk die nu hele dagen voor z'n televisie zit. Ik vrees de waarheid, Wim. / Hún waarheid / Inderdaad, hún waarheid. Sinds ik bij hen ben gaan horen vrees ik die meer dan ooit. / Laat je hoofd niet op hol slaan, schrijvertje van me. Hij aaide over mijn hoofd. Je hebt teveel fantasie. Daarvoor hebben we je ook uitgekozen – ineens hadden ze me uitgekozen – maar laat je hoofd niet op hol slaan. Stop het allemaal maar in je boekje. Voor je je wellicht wilt terugtrekken, vergeet vooral je boekje niet.

Dit is d'r. Deze hoer moet sterven. *Deze afvallige moet dood.* De emir was ook een soort kunstenaar. De mooiste filmpjes had hij op z'n computer in elkaar geflanst. Prachtige filmpjes. Altijd over de onderdrukking van de oemmah. *We worden bedreigd, Ibrahim, we worden ernstig bedreigd. Het patroon is zo duidelijk, dat het pijn doet aan mijn ogen. Kasjmier: moslims, Afghanistan: moslims, Irak: moslims, Palestina: moslims, Tsjetsjenië: moslims, Bosnië: moslims, straks Iran: moslims. De werklozen in Europa: moslims. De gevangenen op Cuba: moslims. Moslims, moslims, moslims. Waarom zijn wij de zwerfhonden van de wereld, Ibrahim? Jij bent kunstenaar: jij moet ons begrijpen. We staan aan dezelfde kant.* En dan liet ie zo'n filmpje zien. Een Palestijnse vader die zijn kindje beschermt tegen de kogels van de zionisten. Daarover heen: aanzwellend Arabisch geweeklaag: *waarom wordt dit ons aangedaan?* Volgende shot: de rennende vader, kogels vliegen om zijn oren. Dan snel de climax: vader arriveert opgelucht op zijn schuilplaats, waar zijn bange vrouw op hem wacht. Maar als hij het kind in de armen van de moeder legt, ziet ie pas dat zijn zoon toch door een zionistische kogel is geraakt. Tranen stromen over de wangen van de vader. De moeder klampt zich aan het lijkje vast en stort in. Daaroverheen: de zich herhalende oproep tot wraak. De zich herhalende oproep tot jihad. Jihad als verdediging. Jihad als vrijheidsstrijd. *Sluit je aan bij de Spaanse burgeroorlog van de 21^e eeuw. Dit is onze strijd tegen Charly, tegen de sovjets, tegen Pinochet. Ons mei '68. Wij de Nelson Mandela's van deze eeuw. Nu nog beschimpt en bespuugd maar over twintig jaar met Nobelprijzen overladen. Allaahu Akbar, Allaahu Akbar, Allaahu Akbar.* En ik kon er niks aan doen: dan was ik in tranen. Niet omdat dat Palestijnse kind de westerse kunstenaar was, maar omdat de waarheid ineens zo helder leek. De waarheid had zich van zijn twijfels ontdaan, zijn ambivalenties afgeschud en zich weer als waarheid durven openbaren. De waarheid was terug van weggeweest.

Hoe laat in 's hemelsnaam? Waar blijft m'n roerei. Sterf van de honger. In een land met de sharia, zou je daar eigenlijk ook roomservice hebben? De soep van Farid niet door mijn keel kunnen krijgen. Was eigenlijk niet te vreten. Maar Farid kon zo agressief zijn. Berber, begrijp je. *Ik ben die soep, begrijp je wel. / Maar hij is een beetje sompig, Farid. / Dus ik ben sompig. Zeg jij dat ik sompig ben. / Nee, jij niet Farid, de soep / Dus jij hebt geen respect voor mij. Als ik sompig ben, is mijn vader ook sompig. / Hé kom op, Farid. / Wou jij beweren dan mijn hele familie sompig is? Is Marokko soms ook sompig? / Ik heb niks over je vader gezegd, Farid. / Waarom heb je 't dan steeds over hem?! Die man is hier godverdomme dertig jaar geleden gekomen. Weet je waarom? Om in Zeeland aan die fucking waterkering van jullie te werken zodat jullie sompige kloteland niet overstroomt. Wat praat jij dus steeds over sompig? Dus aten we die soep en zeiden we maar niks en keek ik even schalks naar Farid die nu als een heilige discipel zijn soep zat te eten. Zo'n zachtmoedige jongen, verklaarde Samira destijds voor de rechtbank, zachtmoedig, edel en intelligent. Die jongen doet geen vlieg kwaad, meneer.* Een geluk dat de rechter niet over de soep begon.

Je moslimhart is geboren, je linkse bloed is weer gaan stromen, kunstenaar van me. Alsof ik dat wilde. Wim, deprogrammeer me. Wim, spreek me tegen. Wim, laat me de waarheid zien. Maar het enige wat Wim deed, was mijn simkaart verwisselen. *Denk jij maar wat je denkt,*

leef je lekker in, je speelt de sterren van de hemel. Als ik door iemand in de heilige oorlog ben gaan geloven is het Wim wel. Maanden daarvoor deed ie dat onweerstaanbare aanbod. Stond ie me daar in Leidschendam bijna te smeken: *in ruil mag je schrijven wat je wilt, ik zorg dat er een kaft om komt en dat het in mooie stapeltjes in de winkel komt te liggen. / Maar je weet dat ik tegen jullie zal schrijven. Je weet dat ik jullie totaal niet vertrouw. / Schrijf wat je wilt. En maak je come-back. Schrijf tegen de oorlog, tegen Jos Kweker, tegen Amerika, schrijf tegen alles, ik breng het uit. Via via, mondje dicht...* En ik met mijn stomme kop maar denken dat ie bang voor me was. Omdat ik de info had en de pen. Dat ze me aan zich wilden binden. De eerste embedded columnist van de dienst. Zoiets. En dus dacht ik: ik ga ze een loer draaien. En toen werd het een potje armdrukken. Kwestie van kijken hoever je kunt gaan. *Dus als ik tegen jullie schrijf.... / Als dat is wat jij wil. / Of tegen jullie achterbakse oorlog. / Schrijf het op. / Het nieuwe remigratiebeleid. / Geen probleem. / De geregisseerde hetze tegen Turkije. / Doe je best. / Onder pseudoniem. / Beetje laf, maar het mag.* Bijna gewonnen. *Voor de jihad.* Hij keek me lang aan. *En als ik nou eens opriep tot jihad?* Het enige wat ie zei was: *zolang je het maar een beetje grappig doet. Zolang je het maar een beetje grappig doet.*

Twee keer herboren als schrijver, nu nog een keer sterven als mens.

Je mag pas thuiskomen als je martelaar bent. Farid... Hij ziet me al aankomen. *Sorry, ik kan het niet, ik durf het niet en ik geloof er niet in. Laat die maagden en die kalender maar zitten, wis die videoband, geef me pen en papier, ik schrijf mezelf wel de eeuwigheid in.* Een doorgeladen machinepistool is dan gauw gepakt. Ineens lagen ze daar, als relikwieën. In de achterbak van z'n auto. Niemand die ze durfden aan te raken. Soms keken we er alleen maar naar, minutenlang. Een halve kalasjnikov, twee uzi's, een gejatte Agram. Wat we ermee moesten wisten we niet. Durfden we niet te weten. Cirkel op cirkel. Je komt steeds dichterbij. Na een paar weken staren gingen ze ineens van rugzak naar rugzak. Merkten ze ineens dat ze 's nachts over de Admiraal de Ruyter toch heel anders liepen met een doorgeladen Agram op hun rug. Durfden ze de plaaggeesten uit de buurt ineens wel te trotseren. Ik ook hoor. Ging ik met zo'n ding in m'n sporttas even naar m'n ouwe buurtje in Amstelveen. Je had Bart Reijnders moeten zien. Ik fietste gewoon langs hem en bleef hem alleen maar aankijken. Het leek 15 jaar geleden, maar nu waren de rollen omgedraaid. Ja, Bart, nu mag jij twee uur achter het bos om lopen, nu moet jij schuilen bij een vriendje achter de bank. Ik dacht alleen maar: maak alsjeblieft nog één kutopmerking als toen en ik schiet je helemaal lek. Zou Farid hem durven gebruiken? Als bonensoep al een motief is... *Je mag pas thuiskomen als je martelaar bent,* zei ie toen ik vertrok. Hij omhelsde me, hield me stevig vast, huilde.

Godverdomme Wim. Eikel.

Het zijn die filmpjes geweest. Pure brainwash. Honderden van dat soort filmpjes hebben we bekeken. Ver voordat de emir onze groep kwam professionaliseren. Tot die tijd waren we maar amateurs. Teleterroristen. Met half stijve pikken van de opwinding zaten we avondenlang op internet te kijken hoe de ene na de andere humvee in Irak in de lucht vloog. Hoe hele voedseltransporten door de martelaren werden opgeblazen. Onze broeders streden in Kasjmier, onze broeders streden in Afghanistan, onze broeders streden in Irak. Overal leek een revolutie gaande en wij wilden daar bij zijn. Met z'n vijven verdringend rond de laptop. Met amandelbroodjes en Coca-Cola. We schreeuwden het uit als er weer een rugzak zich opblies, als er weer een *kanker-Amerikaan* de lucht in vloog. Vanuit de bosjes schoten we mee op die zwaarbewapende schietschijven. We verscholen ons met de stenengooiers en sloegen vervolgens luidkeels zingend onze slag. We dreunden de slogans mee - *Allaahu*

Akbar, Allaahu Akbar - als er weer een punt was gescoord. Dit was leuker dan televisie. Interactieve Jihad. De martelaren onze helden. De Tom Cruises en Russel Crowes van onze heerlijke ranzigheid. Het was drugs. Porno. Het was heerlijk. Heb in tijden niet zoveel gevoeld.

En waar blijft mijn roerei?! Heb hotels altijd gehaat. Ik haat vakanties. Word altijd een beetje bang als ik de grens over ga. Terecht blijkt achteraf. *Had* ik niet naar Marokko - *had* ik dat gesluierde meisje nooit ontmoet - *had* ik niet haar foute vrienden. *Had* ik niet met haar in bed gelegen. En *had* ik niet aangedrongen, had zij haar sluier niet afgedaan. *Had* die aanslag in Casablanca niet. Was zij een week later niet opgepakt. Was ik zelf niet in die gore gevangenis beland. Ik ontmoette een gesluierd meisje en werd verliefd. Toen kwam die bom in Casablanca. Twee dagen later werd zij met al haar vrienden opgepakt door de *sssshhhh*, *sssshht*, *secret service* vanwege vage verdenkingen. Was ik toen niet met m'n grote Hollandse bek naar het politiebureau gestapt. Was ik niet gearresteerd. *I just slept with her, that's all*. Wist ik veel dat haar vrienden salafisten waren. Was ik niet – *for my own protection* – het land uitgezet. Had ik Wim nooit ontmoet.

Ineens stond Wim voor m'n neus. Nadat op Schiphol het alarm afging. Toeters en bellen; zegt dat mens: *het spijt me, meneer, maar u staat op de lijst. / Lijst. Wat voor lijst? / Daar kan ik helaas over zeggen. / Maar ik sta er wel op. / U staat er zeker op. / Maar hoe kom ik er weer vanaf? / Sorry, wie eenmaal op de lijst staat komt er nooit meer vanaf. / Maar wie maakt die lijst dan? / Het geeft geen zin dat ik dat zeg, meneer. / Waarom niet? / U kunt toch geen klacht indienen. / Maar hoe kan ik dan bezwaar maken? / Bezwaar maken? Sorry, meneer, zo werkt het niet meer. / Maar ik heb niks gedaan. / Meneer, vandaag de dag is iedereen in principe verdacht. Bewijst u maar eens dat u onschuldig bent*. En toen stond Wim achter me, *loopt u maar even mee*. En toen volgde in dat benauwde hok op Schiphol datzelfde verhaal dat ik uren daarvoor nog aan die Marokkaanse agenten probeerde duidelijk te maken. Dat ik het gesluierde meisje ontmoet had op de Hollandse boekenbeurs in Casablanca. *I am a fan, you know*. Had mijn boek, mijn enige bestseller, over Bosnië gelezen. Al mijn volgende boeken niet, maar ze hebben dan ook geen filiaal van de Slegte in Casablanca. *I love your book about the jihad*. Pardon? *Yes, your book about Bosnia. About the first holy war in Europe after Andalusia. You wrote about islam*. Ik had destijds over een burgeroorlog geschreven, maar volgens de sluierdraagster was het één grote jihad. Waar ik Serven schreef, las zij kruisvaarders, bij Bosniërs zag ze zwaar onderdrukte moslims. Moest ik nou echt helemaal naar Marokko reizen om ooit nog een fan te ontmoeten? Moest ik nou echt smoorverliefd op haar raken? *Yes, you're right, I wrote about jihad*. Ze was mooi. Ineens begreep ik het allemaal. De mateloze aantrekkingskracht van een hoofddoek. Zij was niet-niet te krijgen. Ze was eerder hard-to-get. Zij was een kadootje wat ik maar al te graag wilde uitpakken. Sterker nog: haar hoofddoek was het laatste kledingstuk dat ze destijds uittrok.

Nog een uur te gaan. Nog een uur voor de grote klap. Dat is nog het meest wonderlijke. Op zo'n moment denk je helemaal niet aan de dood. Je denkt helemaal niet aan het moment dat de bom ontploft en je hoofd van je romp schiet. Het moment dat mijn hoofd door de lucht vliegt en ergens anders als de kop van een pop neerploft met een doffe dreun. Heb je ooit het geluid van een vallend, dood lichaamsdeel gehoord? De val van een dood lichaamsdeel herken je meteen. De doffe dreun van capitulerend vlees, botten, bloed. Ik geef de strijd op, ik geef mij gewonnen aan de zwaartekracht en val neer. Zo zal mijn hoofd vallen met een glimlach op mijn gezicht. Als ze mijn hoofd dan moeten vinden, dan in ieder geval met een glimlach op mijn gezicht. Ik moet dus onthouden te glimlachen. Voor je het weet vinden ze mijn hoofd met een hopeloze alfagrimas: *kut, hoe werkt het ook alweer*. Op goed geluk laat je

de ontsteking dan maar los en word je met een moeilijkdoenerige gezichtsuitdrukking de eeuwigheid ingeschoten.

Dat is wat we wilden: leven als in die filmpjes. Leven als in ons spel. Avontuur. Het glamourleven van Schotelcity. Wie hebben we allemaal niet willen zijn: we gaven onszelf nicknames, naar namen van de grote islamhelden. Stelde Farid zich op een dag ineens voor als *Ramzi*. / *Sorry?* / *Ja, ik heb liever dat je me voortaan Ramzi noemt.* / *Sorry, Farid, maar wie is Ramzi?* / *Ramzi Ben al-Sibh, weet je wel?* En dus droeg Farid vanaf die dag de naam van één van de negentien kapers. Wij waanden ons virtuele strijders. Wij namen de virtuele wapens op. Het hele internet struinden we af naar nog meer filmpjes die ons de zuivere waarheid durfden tonen. Naar nog meer teksten, die ons de ware islam leerden zien. We bestookten de internetforums met onze fanatieke teksten. Onze visie op de hoofddoekjesgenocide. Onze visie op de jodenvertroeteling. Als gekken sloegen we aan het chatten. Niet over goede stapadressen of *hoe is het nou met jou?* Nee, onze chats gingen over de betekenis van de 31^e vers in de soera an-noer. Onze chats gingen over het belangrijke werk van Sajjid Qoetb. En plempten onze laptops vol met downloads: handleidingen voor bommen en granaten; hele gevechtstrainingen die we plukten van het internet. Wij waren de Hollandse toetsenbordterroristen! Bij gebrek aan beter. Cyberspace als eerste islamitische staat. Cyberspace als tentakels naar de wereldwijde oemmah. *Ik schrijf je gewoon in voor een fucking madrasa.* Werd dat op een gegeven moment het spel: wie de ander zo snel mogelijk in een Pakistaanse koranschool kon krijgen. Voor ons niet meer het winkelcentrum met Lidl, Albert Heyn en coffeeshop. Voor ons niet meer de pleinen met opengescheurde vuilniszakken en hondenstront. Ieder leeft zijn film. Ieder fantaseert zich soms een glamourleven bij elkaar. Hij leeft Friends, zij Sex and the City. Wij verkozen The year of living dangerously. En toen emir Abdul-Jabbar opdook, werd deze film een opwindende werkelijkheid.

Wim heeft me erin geluisd. Toen al. In dat kleine benauwde hok op Schiphol is het allemaal begonnen. *Meneer Hertmans, we willen u alleen maar even spreken. Het is misschien een beetje wennen aan het leven in een veiligheidsstaat, maar wees u niet bang. Ik zeg altijd maar: als u niks misdaan hebt, dan hebt u ook niks te vrezen. Maar het omgekeerde is ook een beetje waar: wie wel getroffen wordt, móet wel iets misdaan hebben. Waar rook is, is vuur, zeg ik maar altijd. En u bent op z'n minst 'Guilty by association', meneer Hertmans. Iedereen kan tegenwoordig afglijden en dat willen we heel graag voor zijn. Bij elk beginnetje van een gedachte aan een aanslag gaan we voortaan ingrijpen. Wie alleen al aan een aanslag denkt, wordt opgepakt. U denkt: "misschien zouden ze eens een bom..." en voor u de zin hebt uitgedacht, bent u al op weg naar het bureau. Lik-op-stuk, meneer. / Ik nog nooit aan een aanslag gedacht. / Maar, u bent in de buitengebieden wel in contact gekomen met een heel eng groepje mensen. / Het waren maar kennissen. / Maar deze kennissen hebben in u wellicht iets heel gevaarlijks geplant. Namelijk: de kiem van een gedachte aan een aanslag. Erg lastig te traceren voor ons. En daarom juist zo gevaarlijk. Het is een virus dat jarenlang in u sluimert. En als we u niet een beetje in de gaten houden, breekt het op een dag uit en slaat u toe. Laat ik eerlijk met u zijn, meneer Hertmans: u bent een risicoburger.*

Ze hebben me na Schiphol in de gaten gehouden. Omdat ik op kruispunten van verdachte categorieën zou zijn terecht gekomen. Iedere dader staat wel ergens op een lijstje, meneer Hertmans. En ons werk bestaat er alleen maar uit al die lijstjes samen te brengen, te analyseren, te coördineren en te koppelen. En daaraan draagt iedereen z'n steentje bij: internetproviders, telefonieaanbieders, bibliotheken. Als we willen plukken we al de gegevens van al die Albert Heyn bonuskaarten. Als u een reisje Midden-Oosten boekt gaat bij ons een belletje rinkelen. Hebt u met uw creditkaart zojuist de koran gekocht, rolt er bij ons een faxje

binnen. Bleek u vroeger al een vandaaltje, hebben wij uw strafblad bij de hand. Belt u met de verkeerde vrienden, hebben wij een overzicht van uw gesprekkosten en bijbehorende telefoonnummers. Net iets teveel contact met die haatzaai-imam in Almere: hebben wij een kopietje van uw e-mails. $A+B+C+D+E=F$. Even kijken in het schema: 70% kans op radicalisering. Magere score, maar genoeg voor bijbehorende maatregelen. Even kijken in het andere schema: een subtiele verstoring: elke dag even aanbellen. Kwestie van laten weten dat we er zijn. Wat ik zeg: wetenschappelijk verantwoord. Allemaal kansberekening. We stigmatiseren niet, we rekenen uit. U staat net op iets teveel lijstjes, Meneer Hertmans. U bent een tikkende tijdbom.

Dat zou ik maanden later nog 's horen. *Geen laffe molotovcocktails, geen flauwe brandbommetjes, maar tijdbommen moeten jullie worden.* Waar die man ineens vandaan kwam, Allah mag het weten. Op een avond zat ie ineens in die halfverduisterde woonkamer. Abdul-Jabbar. *Maar jullie kunnen me ook gewoon emir noemen.* In een hoekje. Af en toe kon je de display van zijn telefoon zien opglimmen als ie een sms ontving. *Hij is gestuurd,* fluisterde Farid op de gang. Door wie wist niemand. Dat soort contacten ontstonden allemaal via internet. Vragen verboden. Het was nadat Nederland massaal tegen de toetreding van Turkije had gestemd. Toen was de tijd rijp voor een volgende fase in de heilige strijd, zoals de emir dat zo mooi zei. De emir. De zachte emir. De mooie emir. De emir die je kon laten huilen als een kind. De emir die zei dat wij waren uitverkoren. Uitverkoren. Dat was zo mooi om te horen. Niemand had dat ooit eerder tegen me gezegd. Ik was uitverkoren. Door wie, dat wist niemand. *Iedere moslim is uitverkoren, broeders, alleen jullie zijn ook bereid.* Nog zo'n mooi woord: bereid. We keken elkaar aan en dachten: *ja, wij zijn bereid. / Het is begonnen,* fluisterde Farid in mijn oor. *Het is begonnen.*

Weet u wat het enge is, zei Wim bijna geheimzinnig, het enge is dat het gevaar zich vaak schuil houdt achter een schijnbaar doodnormale façade. De vijand weet zich zo goed te verbergen. Achter de meest onbenullige gegevens kunnen zich hele complotten verschuilen. Neem u bijvoorbeeld: u bent een mislukt auteur – dat mag ik toch wel zeggen? – en sinds ik met u op onze luchthaven heb gesproken, zoekt u toch steeds maar weer contact met de buitengebieden - / Met Marokko. / U zou natuurlijk op zoek kunnen zijn naar die hoofddoekdraagster die door u onteerd is. Maar dat is precies wat ik bedoel: schijnbaar onschuldig en daarom juist zo verdacht. En hier in eigen land bezoekt u openbare debatten met omstreden sprekers. Van uw bibliotheek leent u boeken over een geloof dat niet van u is. / Het is voor een nieuwe roman. / Meneer Hertmans, u maakt het mij wel heel moeilijk één en ander niet in een ambtsbericht op te nemen. Want hoe kan ik het anders interpreteren dan een zuiver geval van zelfontbranding? U radicaliseert meneer. Ik moet daar wel werk van maken, tenzij... Dat zou ik later pas leren: als Wim 'tenzij' gebruikte, dan moest je oppassen. Wat na 'tenzij' kwam, was meestal onvermijdelijk. Zijn truc: eerst een doemscenario schetsen en dan 'tenzij' zeggen. En zo kwam ik in dienst van de dienst.

Ik schaam me niet. De halve bevolking is inmiddels informant. Bewust of onbewust. We houden elkaar allemaal dag en nacht in de gaten. We zijn allemaal mogelijke mollen. Van de leraar aardrijkskunde tot het kaasmeisje bij de Albert Heyn.

We worden bestreden. Broeders, we worden bestreden. Toen de emir vertelde dat we werden bedreigd, was het alsof hij gloeide, groeide, opleefde. We waren het bestrijden kennelijk waard. We vormden kennelijk een gevaar. Want wij kenden de waarheid. De waarheid die niet verteld mocht worden. De waarheid waar iedereen bang voor was. David tegen Goliath. Wij waren David: overmoedige, stoere strijdertjes die streden met de Zwaarden der

Zwakkeren. Goliath was: De staat. De geheime dienst. De politie. De politiek. De media. De schijfmedia. Wim. Wim. Niemand kende mijn Wim. Maar Wim was wel degelijk onderdeel van Goliath. Dus was ik de pink van Goliath... Nee, ik ben David, ik ben godverdomme David. Ineens waren er telefoontaps. Ineens zaten er de hele nacht in de straat mannen in hun auto. Ineens werden onze websites geblokkeerd. Maar David verplaatste z'n netwerken van haat naar buitenlandse servers. David haalde voor elke bijeenkomst zijn simkaart uit z'n islamobiel. David schudde in wilde achtervolgingen, met een uzi op de hoedenplank, de spionnen van zich af. Hoe meer David werd bedreigd, hoe spannender de wedstrijd, hoe grootser zijn verhaal. Jongens waren we, maar aardige jongens, al zeg ik het zelf. Een paar klootzakken die een jaar geleden nog in coffeeshops rondhingen, of verveeld in een collegebank. En zie ons nu eens: het hele land in rep en roer. *We moeten de lucht in*, sprak de emir, *we moeten dringend de lucht in*.

Had ik dat klotige Requiem nooit geschreven, dan had Turkije met zijn corrupte reet allang in de EU gezeten, was de volgende fase nooit aangebroken, was de emir nooit opgedoken. Toen ik die ene keer in de armen van de emir in huilen uitbarstte, was het misschien alleen maar vanwege mijn verraad. Toen ik als een kind zat te snikken in zijn schoot en luisterde naar de zich herhalende clichés, de heerlijke clichés - *het komt goed, het komt allemaal goed, je bent uitverkoren, vergeet niet dat je bent uitverkoren* - dacht ik misschien alleen maar daaraan: de volgende fase in de heilige strijd is te wijten aan mij. De overweldigende anti-Turkije stemming bij het toetredingsreferendum was het averechtse effect van mijn literaire doorbraak onder pseudoniem: Requiem voor een Sluierdraagster. Gepubliceerd met dank aan Wim. *Ik ben door en door democratisch*, zei Wim rustig nadat ik woest zijn kantoor was binnengestoofd. *Gebruikt? Je mocht schrijven wat je wilt, ik heb alleen maar via-via gezorgd voor de publicatie. Wat wou je nou nog meer? Je mocht onder pseudoniem tekeer gaan tegen de dienst, tegen je land, tegen rechts, tegen onze westerse decadentie. Je schreef het op en je maakte onder Ibrahim K. je comeback.* Hij had het precies in de winkels laten leggen in de week voor het referendum. Het werd dé schietschijf voor de nee-stemmers. Dit radicale werkje zou maar weer eens aantonen hoe belabberd de integratie na al die jaren nog steeds verliep. 'En moeten we nu dan ook nog 80 miljoen Turken erbij nemen?!'

En dus kon de emir niet achterblijven. *We moeten de lucht in. We gaan on air. Dit land wil ons ons geloof ontnemen. Maar dit land verhult haar kruistocht in procedures en mooie woorden: integratie, emancipatie, modernisering. Ik wil dat dit land haar ware gezicht laat zien. We zullen haar perversiteit moeten aantonen, door zelf in haar huid te kruipen. Jij daar -* hij noemde mij zijn zoon, maar soms wist hij mijn naam niet eens - *jij bent toch schrijver?* En weer vroeg iemand mij om teksten te schrijven. De emir kende Wim's trucje kennelijk ook. Voor Wim had ik anti-Westers geschreven, de emir vroeg mij nu om tegen de islam tekeer te gaan. *Wordt het levende bewijs van de Nederlandse islamfobie. Opdat niemand die meer zou kunnen ontkennen.* Welkom in het spiegelpaleis. Op hetzelfde moment dat Requiem voor een Sluierdraagster van Ibrahim K. bovenaan de bestsellerlijsten stond, dé hit was onder de balende baarddragers en hatende hoofddoekdraagsters en inmiddels werd gezien al hèt icoon voor een hele generatie – op datzelfde moment liet ik mijn andere ik op opiniepagina's tekeer gaan tegen alles waar het Requiem voor stond. Scheef ik – *'uit veiligheidsoverwegingen anoniem'* – over het grote gevaar van het zoveelste radicale groepje dat onze rechtsstaat ernstig bedreigde. Streed ik fel voor de sluiting van moskeeën en de afschaffing van islamitisch onderwijs. En pleitte ik in het meest geruchtmakende stuk zelfs voor een gezonde vorm van 'Apartheid'. Ik werd mijn eigen tegenstander. Maar bij elk gepubliceerd artikel groeide onze groep. Na elke nieuwe rel sloten hele hordes jonge moslims zich bij ons aan.

En in de boekhandels lagen ze dan meestal naast elkaar, bij de kassa. Het glimmende boekje dat er lag dankzij Wim: Requiem voor een Sluierdraagster. Daarbij vaak een kartonnen bord: *de Houellebecq van Schotelcity - fanatiek anti-westers, onomwonden radicaal maar wie durft de literaire kwaliteit te ontkennen?* En iets verderop dus dat tijdschrift met de rechtsrabiante polemieken van mijn andere ik. Met het pamflet in opdracht van de emir. *Het enige antwoord op Ibrahim K.* Ik ben nog nooit zoveel gelezen als toen. Twee keer herboren als schrijver. Nu nog één keer sterven als mens.

Wim!

(er wordt geklopt)

HERTMANS Wim? Natuurlijk niet.

(nog eens)

HERTMANS Hou op! Wie is daar?

NADZIA Room service

HERTMANS Room service. Ja ja.

NADZIA Can I come in?

HERTMANS Nou helemaal niet. Wait a minute. Ja, kom maar binnen.

(het kamermeisje komt binnen)

NADZIA Sorry meneer, dat het zolang duurde, maar het is beneden een gekkenhuis.

HERTMANS Gekkenhuis?

NADZIA Yes, crazy house. Totally crazy. U bent de noodtoestand toch niet vergeten, meneer? Dit hele hotel vol met mensen. Bang voor... 'boem' you know. Totally crazy. Dus dan maar liever veilig in het hotel. Maken er maar meteen een weekendje van. Maar: Posmierty ty pracnac zlapac, jesli ono niedostatek.

HERTMANS Sorry?

NADZIA De dood krijgt je toch wel te pakken als hij dat echt wil. Zal ik het hier maar neerzetten? Van de week belde m'n moeder nog uit Warzawa.

HERTMANS Sorry.

NADZIA *Nadzia, Nadzia*, zegt ze, *wat doe je toch in dat enge land? / Mamunia*, zeg ik, *er zijn overal terroristen.*

HERTMANS Pardon.

NADZIA *Nadzia*, zegt ze, *wie heeft het over terroristen? De dood ligt daar overal op de loer. In dat land gaan elk jaar 10.000 mensen dood in het verkeer. En 2000 mensen door zelfmoord. En 6.000 door drugs, drank en psychoses. En 20.000 door vervuilde lucht. Moet daar wel rustig zijn op straat.*

HERTMANS Sorry, maar dit had ik niet besteld.

NADZIA *Kom alsjeblieft terug naar Warzawa, mijn kind.*

HERTMANS Ik had roerei besteld.

NADZIA Ik zeg: *maar, mamunia, ik wil Europa zien. Paris, London, Roma, Amsterdam! / Maar Nadzia*, zegt ze, *Europa wil jou niet zien. Europa is een oude knorrige bange man, moe van alle grote avonturen en die verlangt naar de dood.*

HERTMANS Ik hoef dit niet.

NADZIA Maar ik vind dat onzin. Ik vind het juist zo spannend hier. Crazy. Ook vanavond. Het mag niet, maar ik ben zo opgewonden. Zeg je dat zo?

HERTMANS Dat ligt eraan.

NADZIA Het voelt als... oud & nieuw, vindt u niet?

HERTMANS Ja, laat het maar knallen.

NADZIA Dat mag u niet zeggen. Zaludnic pracnac posmierty. Er gaan vanavond mensen dood. Maar het is een wel gekkenhuis. Iedereen zit voor de televisie. Met een bord eten op z'n schoot. Crazy. En ik maar rondrennen met clubsandwiches, rosé....

HERTMANS Neemt u dit maar weer mee.

NADZIA Wat zegt u, meneer?

HERTMANS Ik heb dit niet besteld.

NADZIA Sorry, meneer maar ik doe ook alleen opgedragen wordt.

HERTMANS Niet meer dan dat?

NADZIA Nee, de rest doe ik in mijn vrije tijd.

HERTMANS Maar er is kennelijk een fout gemaakt

NADZIA Ik ben niet verantwoordelijk.

HERTMANS Wie wel?

NADZIA Daar ga ik niet over.

HERTMANS Het enige dat ik nog wil, is roerei.

NADZIA Meneer, misschien leven we over een kwartier wel allemaal niet meer. Lijkt me nou zo jammer dat we de laatste 15 minuten van ons leven besteden aan geruzie over roerei.

HERTMANS Dus?

NADZIA Ik wens u nog een prettige avond. Dobry wieczór.

(ze vertrekt)

Na het Requiem kwam het referendum. Na het referendum kwamen de rellen. Na de rellen kwamen de razzia's (zoals wij de arrestaties graag noemden). Daarna was de volgende fase aangebroken en stond de emir op de stoep. Met de emir kwamen de teletaps. Na de teletaps de rechtsrabiате teksten. Toen kwamen de schietlessen. Op 1 januari begonnen we voorraden cyaankali aan te leggen. Op 16 februari kochten we kunstmest op basis van ammoniumsulfaat. Vanaf maart verhuisden we voortaan van belhuis naar belhuis. April was de maand van de Aceton Peroxide. In mei werden de verschillende afdelingen gevormd. Cirkel op cirkel, je komt steeds dichterbij.

Wat een zootje. Wat een teringzooi. Wat hebben jullie dit keer aan het assortiment bijgedragen? Vorige keer de granaat, dit keer de bom? Waar ligt voor jullie in hemelsnaam de grens? Licht die dan echt bij de volgende dode? Haal me hieruit, Wim, haal me hier godverdomme uit. Rol die hele bende op, breng ze voor de rechter, gooi ze in de cel. We houden ermee op. Voor het te laat is. Voor er een daad is. *Maar schrijvertje, denk je nou echt dat het ons gaat om jouw groepje terreuramateurs? Om dat clubje Takfiri-kleuters? Denk je nou echt dat met hun arrestatie deze oorlog gewonnen is? Dat we daarvoor al die miljarden uit de kast trekken? Schrijvertje, weet jij eigenlijk wel wat een infiltrant is? Een crimineel. Maar een crimineel die van ons misdaden mag plegen als hij zijn eigen mensen maar verraad. Ergo, crimineel, pleeg je daad, wij bepalen wel waar het allemaal goed voor is. Het gaat niet om de slag, het gaat ons om de hele oorlog. En we houden er pas mee op als die oorlog gewonnen is. En wanneer is die gewonnen? Als er in dit land geen extremist meer rondloopt en iedereen weer heeft geleerd zich te gedragen als normale, vrije burger. En dat gaat nog heel lang duren. Hoor je dat, Hertmans? Normaal? Zegt jou dat iets, normaal? Weet je eigenlijk wel wat dat is, normaal? Volgens mij niet. Jij bent namelijk niet normaal.*

Criminelen zijn namelijk niet normaal. En die jongens zijn ook niet normaal. Terwijl iedereen precies weet wat normaal is. Iedereen weet exact wat bedoeld wordt met: 'doe eens normaal'. En toch verdommen jullie het. Jullie blijven je maar abnormaal gedragen. Want normaal heeft niks te maken met rondlopen in een jurk en keihard bidden om twaalf uur 's nachts. Normaal heeft ook niks te maken met de hele nacht op internet zitten en dromen van de dood. Zij zijn niet normaal. En jij ook niet. Normaal zijn heeft namelijk ook niks te maken met het verleiden van gesluierde meiden en opruiende stukkie's schrijven tegen de staat. Dat is allemaal niet normaal. En wie niet normaal is, vindt mij tegenover zich. Want ik hou zo van het woord, normaal. Ik ben er dol op! Het voelt warm en veilig. Kijk naar de geschiedenis: strijd, revolutie, losbandigheid hebben altijd tot chaos geleid. Maar normaliteit leidde altijd tot geluk. Wij zouden zo gelukkig kunnen zijn, Hertmans. Door gewoon een beetje normaal te doen. Zo simpel. En toch verdommen jullie het. Vroeger vonden we dat nog leuk. Noemden we dat soort gedrag 'eigen cultuur' en 'krities bewustzijn'. Heerlijk. Hoe gekker en vrijer, hoe beter en blijer. En waar heeft die vrijheid toe geleid? Geluk? Nee, tot crisis, depressie, eenzaamheid en, sinds kort, tot moord en doodslag. Er zijn doden gevallen, Hertmans. Zoveel vrijheid kan geen mens immers aan. En dus moeten we wel ingrijpen. We moeten de normaliteit weer gaan verdedigen. Voor jullie hem helemaal om zeep brengen. En dus moeten wij de mensen weer gaan leren hoe zij gelukkig kunnen worden, hoe zij normaal kunnen zijn. En daar gaan we mee door tot de wereld weer normaal is. Weer zuiver is. Weer ontdaan is van al het kwaad. / Jullie creëren het kwaad. Heiligt het doel dan toch de middelen? Het gaat niet om de slag, het gaat ons om de hele oorlog. Is dat de perverse waarheid? Jullie kunnen een aanslagje wel gebruiken? Zoals jullie het Requiem ook prima konden gebruiken. Waar gaat het nu om, Wim? Jullie prachtig anti-terreuropakketje, dat niet verlengd dreigt te worden door die klote Tweede Kamer? / Cynisch, zo cynisch. Altijd maar die grote bek tegen de dienst, maar iedereen verwacht wel dat we deze oorlog winnen. Maar ach, types als jij vertrouwen de eerste de beste afgewezen asielzoeker die zich zelf tot Messias heeft uitgeroepen toch meer dan je eigen inlichtingendienst. Jullie vleien je liever bij de agressieve underdog dan bij de vredelievende heerser. Linkse rakkers aller lande, verenigt u tegen de tirannieke staat! Maar als zij met slagersmessen in je slaapkamer staan, ben ik benieuwd wie jij als eerste opbelt. 'Geef me een safehouse!' Wie moeten dan de kolen uit het vuur halen? Wij! Terwijl jullie je bezig houden met democratische bevoegdheden, doen wij het vuile werk. Nee andersom: doordat wij het vuile werk opknappen kunnen jullie je met democratische bevoegdheden bezighouden. Omdat wij vuile handen maken, kunnen jullie je handen in onschuld wassen. Omdat wij aan het front staan, kunnen jullie voor de openhaard blijven filosoferen over de verworvenheden van de rechtsstaat. Wij de oorlog, jullie de gebakjes. Dus niet teveel fantasie, meneer Hertmans, niet teveel theatrale fantasie, alstublieft.

Soms voel ik mij zo schoon. Soms voel ik mij ook zo zuiver. Oh, zoete emir. Oh, mijn goede vriend Wim. Ik moet hen netjes in evenwicht houden. Ik ben verantwoordelijk. Niemand mag doorslaan. Niemand mag winnen. Het komt op mij aan. Ik tussen Wim en de emir. Ik bewaar de balans. Ik hou de wereld op zijn plaats.

Deze afvallige moet sterven. Eén van jullie mag het doen. Ben jij bereid, Ibrahim? Je bent uitverkoren, maar ben jij nog steeds bereid? Ben je inmiddels weer één van hen, één van de Kruisvaarders? Of ben je nog teveel gehecht aan het leven? Of aan deze mooie wereld? Maar ziet onze broeder dan niet dat dit een valse wereld is? Een valse wereld met schijn geluk. Een vrije wereld? Nee, een wereld waarin iedereen wordt bevólen vrij te zijn. Maar vrij waarvoor? Voor de dagelijkse veldslag in de winkelstraten? Voor de dagelijkse verslaving aan lijfelijke lusten? De vrijheid om jullie kinderen vroegtijdig te beroven van hun jeugd en onschuld? Om jullie vrouwen te degraderen tot aan stress en entertainment verslaafde junkies?

Om jullie mannen te veranderen in door Allah verlaten zombieburgers? Verdoofd starend naar hun computerscherm op zoek naar de allergeoedkoopste elektriciteit. Is dat de wereld waar onze Ibrahim zo van houdt? Waar is God in jouw wereld, Ibrahim? Denkt Ibrahim op zijn mooie zondagmiddag ook een Raja Maysoon, dat schoomeisje uit Ramallah? Of aan Ishak Ratib, die jongen uit Irak? Is Ibrahim een witte man die ach en wee schudt, maar die kerstmis gaat vieren terwijl er over heel de wereld moslims worden gedood? Hoe obsceen! Ibrahim, broeder, wiens kant kies je? Of je staat aan de kant van de onderdrukten òf aan de kant van de onderdrukker. Een middenweg is er niet. Als je in een wit huis woont, een wit leven leidt met een witte baan en toelaat dat jouw land mensen vermoordt en genocide bedrijft of jouw land dat tenminste 'politiek ondersteunt' en je blijft daar op je bank zitten, dan is dat ook een vorm van geweld. Iedereen doet mee met de wreedheden tegen de moslims – al was het maar passief. Hoe kan je gewelddoos blijven in de meest gewelddadige maatschappij in de geschiedenis? Wat moeten we anders doen, Ibrahim, zeg het me alsjeblijft, demonstreren? Een vooraf uitgestippelde route lopen tussen winkelend publiek, aan het begin en aan het eind een speech en dan maar hopen –inshallah - dat het geweld stopt? Word je dan niet verteerd door haat, broeder? Lig je dan niet nachten wakker vanwege je permanente walging? Laat je haat groeien, broeder, en koester hem als teken van je morele superioriteit. Laat het westen in godsnaam iets voelen van wat het zelf in de rest van de wereld aanricht. Het is te laat voor verzoening, Ibrahim. Wij gaan de wereld veranderen, broeder. Veranderen en zuiveren. In dat licht zijn mensenlevens overbodig.

(jihad-filmpje)

(zijn mobiel gaat 3 x over)

Gewoon doen. Gewoon doen is voor iedereen het simpelste. Gewoon doen is volgens plan. Is de eindbestemming van deze voortrazende trein. De natuurlijke gang der dingen. De jongens zullen mij op handen dragen. De emir zal trots op me zijn. *Allaahu Akbar, Allaahu Akbar.* Mijn foto op een kalender in de Gazastrook. Mijn videoboodschap op de Arabische zenders. De daad als reclameboodschap. Elke aanslag een stukje reclame voor de revolutie. *Wij zijn hier geweest, doe met ons mee.* Een visitekaartje van onze beweging. Puur theater. Was getekend: de voorhoede van de revolte. De reus zal niet wankelen, de tirannie niet instorten, de wereld niet uit koers raken. Maar de boodschap zal de aarde rondgaan en de beweging zal groeien. Uit deze zucht ontstaat een wervelwind van strijdende broeders. Geloof die halfvolle yoghurtmoslims niet, die in verzoening geloven. De salonislamieten die zich verdringen in gemeenteraden en overlegstructuren. Het is revolutie. Gewoon doen. Niks aan de hand. Het is revolutie. En u staat aan de verkeerde kant.

(hij vertrekt)

roomservice 2

(Direct na Hertmans vertrek komt Nadzia weer binnen. Ze begint, verveeld en traag, de kamer schoon te maken. Ondertussen stuit ze op een aantal vreemde zaken: een koran, een bidkleed, een nepbaard. Ze gaat naar de WC. Ze belt een vriendin en vraagt of het 'al zover is' en of ze 'vanavond nog iets gaat doen?' Ze raffelt het schoonmaken af. Uiteindelijk gaat ze op de rand van het bed zitten en zet ze de televisie aan. Ze rookt een sigaretje en zapt. Geluiden van de terreur-hype: kakelende deskundigen, dreigende muziekjes, de zich

herhalende terugblikken op vorige aanslagen. Dan geluiden van soapseries. Geluiden van een quiz. Geluid van een mooie film. Het laatste het langst. Daarna nog even terreurgeluid, dan zet ze de televisie uit. Ze maakt met haar GSM nog even een fotootje van de vreemde spullen die ze vond, pakt nog iets uit de minibar en vertrekt.)

(direct na haar vertrek komt Hertmans weer binnen. Na een tijdje begint hij te praten)

Ineens stond ik daar. Ineens stond ik daar en was ik tegelijkertijd heel ver weg. Mijn hoofd vol met woorden die nog amper van mij waren. Ineens stond ik daar en leek het allemaal zo simpel. Gewoon aan het touwtje trekken. Gewoon van de hoge duikplank springen. Eén seconde niet denken en je bent er geweest. Al zover gekomen, het zal wel ergens goed voor zijn. Verschrikte blikken. Een stem die *dat kan je toch niet maken* roept. Het zuigen van verwarmingbuizen. Ergens een blaffende hond. Gespannen schouders. Een hart dat overuren maakt. Kijken en niet zien. Ogen liever dicht. Droge mond, harde lippen. Alleen maar weten: dit is het moment. Een heel klein deurtje naar een ander leven. Open doen en dichtdoen en je bent daar. En je bent hier geweest. Het touwtje in m'n hand en toch maar niet trekken. Als op de hoge duikplank. Dus springen. Gewoon doen is voor iedereen het beste. Nog zwaarder ademen. Groeiend ongeduld onder m'n slachtoffers: *laat het dan maar snel gebeuren ook*. M'n knieën geven het langzaam op. En de tijd gaat maar door. Gaat steeds maar door. Een tikkende tijdbom op snoozefunctie. Eén spier en het touwtje is getrokken. Eén opdracht uit mijn hoofd en het is gedaan. Trillende schouders. Denken: ik kan het alleen maar doen als ik de juiste gedachte heb. Het Palestijnse kind. De moeder in Grozny. De werkeloze Turk. Wims normaliteit desnoods. Maar m'n hoofd er niet bij kunnen houden. Helemaal leeg. Mijn hersencellen zijn gestopt met onderlinge uitwisseling. Een vacuüm in mijn hoofd. En dan begint ver weg een kerk tien keer met z'n klokken te slaan. Bijna het moment. Nog tien seconden. Tien. En in die laatste tien seconden gebeurt het. Flitst niet alleen mijn leven aan mijn ogen voorbij, maar is het ineens een drukte van jewelste en komt iedereen nog even langs. Negen. Farid. Rashid. Fatima. Yasmeen. Samira. Raja Maysoun uit Ramallah. Ishak Ratib uit Irak. Acht. De mooie sluierdraagster. Wim, de emir, als één persoon. Bas Anderson. Jos Kweker. Pim. Theo. Hun moordenaars. Zeven. Aan het einde van de rij pas ikzelf. Vier maal. De debutant, die ik ooit was. De ééndagsvlieg, die ik bleek. De infiltrant, die ik werd. De held, die ik hoopte te worden. Zes. En oog in oog met al mijn iks zie ik mijn dagdagelijkse vernederingen. Mijn spaarzame triomfen. Mijn vrees om aanwezig te zijn. Mijn vrees om op deze aarde ooit gelukkig te worden. Vijf. Mijn vurige wens een held te zijn. Mijn vrees er nooit één te worden. Mijn boeken. Al die boeken. Mijn geveinsde heilige strijd. Vier. Zal ik door deze bom betere boeken gaan schrijven? Zal ik door deze bom mijn vaders blik durven weerstaan? Of zal deze bom de nood van Raja Maysoun dan verlichten? Heeft Farid er überhaupt iets aan? Drie. Wat kan mij het leed van de wereld eigenlijk schelen? Hoe kan ik de wereld redden als ik niet eens toekom aan de dagtaak van mijn eigen geluk? Twee. En het verraad slaat langzaam toe. Parasiet van het leed van de wereld. Schijnengelovige van een internetgod. Terrorist onder pseudoniem. IJdeltuit met je snuit zonodig op tv. Jouw strijd: een struggle voor aandacht. Besef je dan niet dat met jouw daad en met jouw dood de wereld even rustig doordraait? Jouw leven is meer waard. Eén. Mijn verraad aan de Jihad. Mijn ontrouw aan the War on Terror. Nul. Dit is het moment. Dit was het moment. En dit alweer het moment daarna. Met je daad en je dood draait de wereld even rustig door. Jouw leven is meer waard. Ik ben Evert Hertmans. Ik ben Evert Hertmans. Ik trek niet aan de noodrem, ik ga op de plaats van de machinist zitten. Het spijt me voor het misverstand. Sorry voor uw vijandbeeld. Ik stop de show. Ik sluit de poppenkast. Ik leg mijn rol af. Ik knip mijn touwtjes

door. Laat de spelers met hun blokjes hout achter. Met gevaar voor eigen leven. Ik laat me niet klein krijgen. Dit is het moment. Dit is het moment dat ik stop met de Jihad. Dit is het moment dat ik stop met de War on Terror. Stop. Stop. Stop.

(hij vertrekt en laat zijn rugzak in de kamer achter)

(einde)